

Чи лицарства час не наспів,
Чи віра до дна обміліла?
Чи душам страждальців-орлів
Не дав Бог наступних втілень?

ПОЛЕ

*Я вросла стеблиною в українське поле...
(Із школярських віршів)*

Впиваюся, хмелію, терпну,
Запливши в море долину,
У сріблі хвиль терпкого серпня
Топлю гірку свою вину.
Я цьому полю обіцяла
Врости стеблиною в ріллю,
Коли ще юнкою шептала,
Як палко землю цю люблю!
Не дорікало – дочекалось,
Як мама, мовчки... Полини –
До обрію, де жито жалось,
Де маки мавкам слали сни.
Моя вина гірка й солодка –
Як серпня стерплого вино.
То нива довга, вік – короткий,
Ще встигну – в поле полином...

БІЛИЙ ВІРШ ДИТИНСТВА

М'ячик мого дитинства
Закотився таки безнадійно –
навіть у снах не знайти...
І все ж починаю шукати,
Щоразу опиняючись біля ялинки,
І вечір так само пахне кальвієм,
Радіола співає “Коли розлучаються двоє”,
Бабуся просить
їй не мастити картоплю, бо – піст,
Мама проціджує молоко на жовту марлю,
А батько сердиться,
Що я вкотре ставлю ту саму платівку –
“Ще мала таке слухати!”.
І ловить якісь голоси у тріскучому мороці...
А вранці я розвішую сніжинки
на верхівках яблунь
І перескакую на сірий шифер даху
Із сліпучо-білої кучугури
Та йду шукати у саду стежинку,
Якою вночі прийшов до нас Новий рік.
Мабуть, по ній закотився
І м'ячик мого дитинства

Туди, де в тріскучому мороці
Звучать голоси і пахне кальвієм.

У МОЄМУ СЕЛІ

Літа, літа, літа... Злітають душі,
А ноги вже не носять – до ціпків
Літа припнули цих бабусь, що сушать
Вітрила своїх спогадів і снів.
У споришевих килимах міліють
Стежинки візерунків-бігунців.
Онуки вишивати вже не вміють,
А в гості ходять найчастіш мерці.
Та падалішньо пророста калина,
З джерел замулених озвалася вода.
І мати моя – сива Україна,
З ціпком, але душею молода.
І я на черзі – чую з ночі крила,
Що не летять туди, де сни були.
Всі пра-пра-пра не горбики лишили –
Джерела, що калину напоїли,
Й накликали у крона солов'їв!
Літа-літа-літа – літають душі...

ПЕРЕД РІЗДВОМ

Заштриховано сірим простим олівцем
все довкола: двори і дорогу.
Дощ зимовий пісні акварелі
малює за містом:
Сірий дим над хатами, промоклі паркани
з котами та одіж убого
Хуторів, що замерзли в садках,
де ні снігу, ні листя.
Певне, там, за віконцями, сумно в цей вечір
малечі – бо ж є там малеча!
В татуся телевизор,
у мами, напевне, плетіння.
Але дощ за вікном та із ринви струмочок
й казку про долю нашепчуть
І вплетуться у сни та у спогади
вічним видінням.
На порозі Різдва.
Кольорами тепла
зацвітуть при свічках наші душі.
Замалюють убогість сніги –
біло-біло-казково.
А сьогодні дощить.
Гіпотонно конає
вселенська зимова байдужість.
І невидима ще Зірка-Слово...

ДОРОГА

Йдемо, не знаючи дороги,
 Не часто згадуючи, хто
 Ішов попереду з хрестом
 І що нам простелив під ноги.
 Питає шлях, питає небо:
 Куди йдемо усі, куди –
 Народ, і кожен, сам-один,
 Чи те шукаємо, що треба?
 А ми по колу – втрати, зради...
 Чужі – свої, свої – чужі...
 І страшно, що не хочуть правди
 Поводирі з вельмож-мужів.
 Бо нас історія не вчила,
 Бо не здолати нам спокус.
 Тяжка вона – дорога сильних.
 Хто пройде, як ішов Ісус?
 І хто не кине в того камінь,
 За срібняки не розіпне?
 Питає небо, шлях питає,
 Та марно все – ніхто не знає,
 Коли Він суд свій розпочне.

МАНДРІВКА З МИКОЛОЮ ГОГОЛЕМ

Така у потяга робота –
 Туди-сюди, туди-сюди...
 Мій рвійний поспіх вже цей потяг
 Впокорив, навіть остудив.
 І врешті звелено уяві
 Гойдати мрійно диліжанс
 (Дарма, що в супровід злітають
 Мелодії хрипкі у джаз).
 Сльозами чую, як назустріч
 Ідуть дощі, але ідуть
 Уже не в осінь – в неминучість,
 За трійку коней віддають
 Ракети, потяги, мобільні,
 За той дзвінок, що диліжанс
 Губив у полі звуком вільним,
 Аби розвеселити Вас,
 Аби розхмурити до Риму,
 Мов складочку на сюртуку,
 Розправити похмуро-зриму
 Печаль гірку, печаль таку...
 Те мертвим душам не почути.
 Те не поділося ніде.
 На струнах павутин осмута
 Спіралью сіть віків пряде –
 З душі у пісню, з пісні – в Лету.
 У джазовий стрімкий екстрим.
 ... А диліжансові поета
 Назустріч сяє вічний Рим.

ЗУСТРІЧ ВИПУСКНИКІВ

*Моїм друзям і викладачеві, якого
 ми називали просто В. Г.*

Усе так само... Осінь на бульварі
 Дощем лякає пізніх перехожих.
 Чекаємо останнього трамваю
 Ті самі ми, що на цю зграйку схожі.
 Та швидше ні – вони вже зовсім інші,
 Ці хлопці, ці дівчата галасливі.
 Та все одно – так само пишуть вірші,
 Так само в очі дивляться, щасливі.
 Та тільки ми співали Окуджаву –
 Про синій, рятивний нічний тролейбус,
 Як друга сивого за північ проводжали,
 А ці – гуртом сідлають білий "лексус".
 То й що?! Не важить – діждемося трамваю!
 Ліричне коло крізь нічну столицю
 На честь В. Г., якого вже немає...
 На честь дощу та спогаду, що сниться
 На всіх один, та в кожного – нюанси.
 Ті самі ми – обман, що тішить душу.
 І рятивний тролейбус із романсу
 Десь паралельно вулицею рушить...

ГРІМ У КОКТЕБЕЛІ

I

Дежа-вю

За горами гриміло – щось із ретро.
 Цей грім – чи спогад мій, чи дежа-вю?
 Я перед ним – як наче перед смертю –
 Урочо і приречено стою.
 У тому й суть: я вже отак стояла!
 За горами гриміло – синь текла,
 А серце чи співало, чи сіяло,
 Чи тануло з надмірного тепла.
 Долин долоні сонячно простерті
 Так само ловлять крапельки небес.
 ...Чи, може, так стоять уже по смерті –
 Коли єство – душа, а тіло – без?..

II

У Волошина

*И на скале, замкнувшею зыбь залива,
 Судьбой и ветрами изваян профиль мой.*
 Максимилиан Волошин

Ранок

Хвилі в мереживі білім
 Тихнуть, збудивши живе.
 В краплях роси на камінні
 Хмарка самотня пливе.
 Вітер Поету читає

Море таємних листів.
Пишуть Поету – до Раю.
Випросять, хто що хотів.
Кожен кладе на могилу
Свій камінець-папірець.
Кожен утверджує віру:
Смерть – то іще не кінець!
Ближче Поету до Бога,
Ближче до Раю – з вершин.
А до Поета дорогу
З тисяч долає один.
І на вершині зітхають
Всі, хто піднявся, усі:
Де я шукав собі раю?
Ось він – у вічній красі!

Внизу

Вечір, кафе, дискотеки,
Шоу, вино, достархан...
І розімлілий від спеки
Щастя куценький дурман...
Ті, хто не піде у гори,
Ті, хто не знає вершин,
Ті, хто приїхав на море,
Втішені всі, як один...

Сейшн

...Біля Будинку Поета
Джаз у грозу переріс!
Плаче розчулена флейта,
Небо довівши до сліз.
Він усміхнувся зі скелі
У кіммерійській імлі.
Він залишився веселим
І в небесі, й на землі.
Профіль відточений строго,
Та – не суддя цим і тим.
Кожному – свій шлях до Бога,
В цю мить – крізь музику й грім!

* * *

Сліпучі міражі в пустелі неба.
Пливе літак – пришелець білий в біле.
Земля внизу, і вимкнута мобільний.
І близько так, о Господи, до Тебе.
Триває вічність. Так було і буде.
Небесну тишу янголи пильнують.
А все, що там, внизу, – ще не минуло,
Бо я ще не минула рідним людям.
Вершина самоти – ця біла тиша.
І можна не вернутися – хто знає,
Чи вернеться, коли літак злітає?

Але ця самота – найголовніше,
Що буде, що було... І тільки поміж
Було життя. Скажу колись: було!
Бо мій літак лягає на крило,
Пілоту аплодую: Бог на поміч!
І це не вперше – може, це востаннє
У небо піднімаюсь, щоб знайти
Свою, в собі, вершину самоти.
Щоб – ні образ, ні болю на прощання...

ПІВГОДИНИ ЗИМИ

Там, в горах, сніг,
І врунеться на Руні хуртовина.
У зиму в гості лиш на півгодини –
Це справді – диво, бо внизу вогонь
Осінніх барв... Палає тихий жовтень
У розкоші, у відчаї краси.
І твій дзвінок, що майже випадковий,
Мене знайшов на сніговій вершині,
І дух перехопило: не повіриш,
Як я далеко, ще й серед зими!
Не встигла розказати – мій мобільний
Там, на горі, згубив зв'язок зі світом,
Там холодно – до сліз, там тільки вітру
Й хурделиці колючі голоси.
... Мене зіграла унизу колиба,
І теплий жовтень, кава і вино.
І спогади про зиму, де колись ми
Під соснами знайшли зелений сніг,
І то було мов на чужій планеті,
Де на орбіті – тільки хуртовина.
... Невже була зима? На півгодини?
Зима – у мить, коли палає жовтень?
І сніг палає, і вечірня синь.

АДРОННИЙ КОЛАЙДЕР, СНИ

А світ тісний, хоч меж не відає
ні розум, ні душа.
Див не розгадую, що видимі
крізь кришталевий шар –
Уже давно колайдерні портали
відкрито нашим снам,
І ми літали, вже ми там бували,
хоча – хто зна,
Що вибухне і що прискориться,
й хто диригент.
І хто останнім за гріхи помолиться
уже в момент?
А світ тісний, бо й там, за межами,
де наших снів світи,
Я на твоїй долоні легшаю.
Й не хочу – не буди...

ВІСІМКА ПРОЩАННЯ

Ми тричі обминали дощ,
На дні долин пливли в тумані,
Нам мальви з-поза огорож
Світили світлофори марно.
Услід хрестив прощально Мгар,
Допоки хтось із нас проводив
Когось із нас, і “Київстар”

Губив в етері наші коди...
І розверталось авто
В координатах цифри вісім.
Цей шлях у безкінечну вічність
Розлуку обминав, як дощ
Ми обминали. Врізнобіч
Малюнок вісімки на трасі
Розкрила, розірвала ніч.
Авто. Автобус. Дощ – як настрій.

